

Andrzej Sosnowski

Európának szóló ének

(Piosenka dla Europy)

Szivárvány? Senki sem látta már negyven éve, ami annyit tesz, hogy „világvége”, vagy valami hasonló.

Ne menj óvóhelyre! Amikor a szerelem
a szó szoros értelmében mágia, amely gyönyörre és veszteségre
osztja a világot – akár a szirén
emlékeink előtt béklyózza gondolatunk –,
Németországban vagyunk, a francia határon.
Álmainkat ellepi a kontinensek háborúja.
Éjjel magömléses gyarak, holdak, egyenetlenség,
a történelem stílusa pedig oly megfoghatatlan,
hogy a verset egyik majd a másik vágányon kell tolni, hogy elérjen az ismeretlen címzett kezeihez.
Sohasem volt így. Valóban mindig így volt.
Leszel ő? Furcsa légyott – smaragd
nyakadon, árnyék szemedben – mosoly,
vagy gyászszalag az elveszett szó után?
Smaragd, hogy ne bámuld
önmagad, mint a halált? Hogy a vers elérjen
téged, mint az árnyék, és csukja be szemed, e
vers – valójában a mélyéről feltörő könnyek
árnyéka, üvegcsépp fénysugara,
még befejezi a széttört tükrök társalgását?

Légy vele mindenütt, és a csendben *all clear*.
Vajon nem voltunk-e kegyetlenek oly könnyen, szó nélkül
beletörődni ebbe a nyomorúságos életbe,
mikor kihúztad a talajt lábam alól, és az ég
havazni kezdett? A szerelem
nem az a szó, és nem is az a másik.
E szót a vers mondja ki végül, akár egy villámháborút.